

man kunde forbedre Alderdomsunderstøttelsesloven ved at indføre faste Takster. Men fra alle Sider, hvad enten man holdt paa Forsikringsprincippet med Hensyn til Invaliditet eller ikke, var man enig om ikke at gaa med dertil. Den Omstændighed, at man i Kommissionen ikke turde indlade sig paa at indføre faste Takster, turde dog være det stærkeste Vidnesbyrd om, at disse ikke lader sig forene med praktiske Hensyn og gennemførlige Ting, saa længe man holder fast ved Understøttelsesprincippet. Der er ogsaa i selve Kommissionsbetænkningen i de Udtalelser, hvormed Mindretallet ledsager Lovforslaget, eller maaske det er i de almindelige Bemærkninger, udtrykkelig gjort opmærksom paa, at naar man skal have Understøttelsesprincippet, maa det tages i Betragtning, at faste Takster vil føles som en stor Uretfærdighed. Der bør tages Hensyn ikke blot til, om vedkommende er bosat paa Landet, i Købstæderne eller i København, men ogsaa til, om han er blevet Invalid i den yngre Alder, da han maaske har en stor Familie, og der derfor maa tages Hensyn til, at Børnene skal have Skolegang og senere skal sættes i Vej, eller han først er blevet Invalid i en senere Alder. Der er blevet gjort opmærksom paa, at saadanne Forhold bør der kunne tages Hensyn til, naar en skal have Understøttelse, og dette er meget rigtigt. Derfor har man ikke turdet indlade sig paa at komme med Forslag om faste Takster. Og de Vanskeligheder, der er forbundne med de faste Takster, vil, som jeg nævnede før, ogsaa vise sig til en vis Grad, om end ikke i saa stor en Udstrækning, naar Talen er om Minimaltakster.

Jeg lægger ikke Skjul paa, at der ogsaa er andre Ting i Lovforslaget, som jeg, hvis man skulde den Vej, vilde have vanskeligt ved at forlige mig med. Der er specielt de Bestemmelser, som findes i 3die Afsnit af Lovforslaget, §§ 21, 22 og følgende, hvor det bl. a. foreslaas, at medens Staten skal overtage Halvdelen af Alderdomsunderstøttelsen, skal den tage hele Invaliditetsunderstøttelsen. Jeg havde ventet, at den højtærede Indenrigsminister havde haft Lejlighed til at udtale sig om Forslaget, inden vi menige Medlemmer udtalte os derom, saa vilde man have erfaret den højtærede Minister Stilling til Sagen. Jeg gaar imidlertid ud fra, at den højtærede Minister vil fastholde det Standpunkt, han har fremhævet flere Gange: at naar det gælder Penge, der bevilges af Kom-

munalbestyrelserne, skal disse selv være interesserede med en Kvotadel af Beløbet, og jeg antager, at den højtærede Minister som Følge deraf ikke vil kunne gaa med til dette Forslag. Jeg kan heller ikke forsonse mig med, at det for Alderdomsunderstøttelsens Vedkommende i alt Fald i en Række Tilfælde skal være saaledes, at Kommunerne skal kunne fordre Erstatning i vedkommendes Dødsbo. Jeg synes, det er i nogen Grad at gøre Uret imod de paagældende Familier, som har holdt sig fri fra det offentlige Fattigvæsen og derefter har faaet Alderdomsunderstøttelse, hvis man bestemmer, at dersom vedkommende efterlader sig noget, skal det offentlige have saa meget godtgjort, som det, han efterlader, kan strække til. Dette er imidlertid den Slags mindre Mangler, som jeg blot vil gøre opmærksom paa. Det vigtigste for mig er, som sagt, at her stilles Forslag om en Understøttelseslov, medens jeg synes, de paagældende Invalidere kunde have Krav paa at faa en Lov, der skaffede dem en virkelig Ret, en Forsikringslov. Jeg glæder mig over, at dette er i Overensstemmelse med, hvad der af Regeringspartiet i snævrere Forstand, altsaa det radikale Parti, er hævdet i dettes Program. I det radikale Partis Program, saaledes som det blev vedtaget i 1905, blev det udtrykkelig blandt de Foranstaltninger, man der har nævnt burde gennemføres, anført: ogsaa en Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed maa indføres. Det radikale Parti har saaledes i sit Program hævdet, at mod vedvarende Arbejdsudygtighed skal der være Forsikring, og jeg gaar ud fra, at hvis man fastholder dette, vil man ikke kunne gaa med til for Invaliditetens Vedkommende at indføre et Understøttelsesprincip, som sikkert heller ikke stemmer med de Ønsker, der næres, ikke mindst indenfor Arbejdernes Lejr.

I den Henseende synes jeg, man har nogen Ret til at vise hen til, hvad man i vore Nabolande, navnlig i Sverige, for ikke længe siden har gennemført, nemlig en almindelig Folkepensionering eller tvungen Invaliditets- og Alderdomsforsikring. Jeg ved nok, at det i manges Øren ikke lyder godt, naar man taler om tvungen Forsikring mod Invaliditet og Alderdom. Det kan dog ikke for Socialdemokraterne være nogen Indvending mod Tanken om Forsikring, at den er tvungen, for det har de allerede selv praktiseret i Anledning af Arbejdsløshedskasseloven, der i og for sig ikke indeholder Tvang for nogen Arbejder. Arbejdsløshedskasserne maa selvfølgelig